

Вважаю, що саме ця церемонія стала «відправною» точкою нормалізації відносин двох, раніше, ворогуючих країн. Повністю погоджуюсь з висловлюванням президента Польщі Анджея Дуди: «Важливо, щоб німці, особливо, молодь знали справжню історію. Якою вона була. Щоб ви могли зробити висновки з цього... Це був злочин. Вся Друга світова війна була одним великим злочином, спричиненим жадобою влади. За шаленими імперськими амбіціями. Через зневагу до інших народів. Вважаючи інших нелюдьми, істотами іншої категорії. Яку треба знищити чи поневолити. Ми вижили завдяки тому, що ніколи не втрачали духу».

Список використаних джерел

1. Obchody 80. rocznicy wybuchu II wojny światowej. URL: <https://wiadomosci.onet.pl/tylko-w-onecie/obchody-80-rocznicy-wybuchu-ii-wojny-swiatowej/nnw1x1x> (дата звернення: 26.10.2021).
2. Что мешает послевоенному примирению немцев и поляков. URL: <https://www.dw.com/ru/что-мешает-послевоенному-примирению-немцев-и-поляков/a-50218589> (дата звернення: 26.10.2021).
3. Ледяной холод в германо-польских отношениях. URL: <https://www.ipg-journal.io/rubriki/vneshnjaja-politika-i-bezopasnost/ledjanoi-kholod-v-germano-polskikh-otnoshenijakh-1007/> (дата звернення: 26.10.2021).

Науковий керівник: асистент кафедри Владишевська В. В.

ДАНИЛЕНКО АНАСТАСІЯ ВІКТОРІВНА

Національний університет «Одеська юридична академія»

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЦИФРОВОЇ ДИПЛОМАТІЇ В ПЕРІОД ПАНДЕМІЇ

У наш час, коли у світі панує COVID-19, питання цифрової дипломатії набуває неабиякої актуальності. Як відомо то в цілях безпеки, держави були вимушені перекрити кордони для іноземних візитів. Проте міжнародне співробітництво не стоїть на місці і постійно розвивається та вимагає підтримки відносин між державами задля сприяння розвитку і прогресу міжнародної політичної комунікації.

Дипломатичні відносини були і будуть головним стержнем контактування між суб'єктами міжнародних взаємозв'язків, особливо у період пандемії. Сучасне міжнародне право не може обійтися без дипломатичної служби, оскільки одним із головних

її завдань є забезпечення захисту національних інтересів. А також держави зацікавлені у гарантії національної безпеки, впроваджуючи дипломатичні заходи для запобігання різних конфліктів, отримання цінної для держави інформації та проведення переговорів. [1, ст. 24]

Впровадження нового виду дипломатії – digital diplomacy, довгий час супроводжувалось дискусіями. Но так як в даний момент в більшості випадків світ був вимушений перейти на такий спосіб комунікації, то це питання знов не залишилось без уваги. Вперше цифрова дипломатія проявила себе у США яка реалізувалась через всім відомі інтернет-індустрії: Google, Facebook, Twitter та інші. Даний вид дипломатії у деяких моментах політичного життя відіграє досить цікаву та позитивну позицію спілкування. Оскільки вона дає змогу відстежити реальну взаємодію громадян з державою у випадку дискусій на рахунок різних інформаційних пропаганд. У зв'язку з тим, що світове павутиння надає зручний спосіб пошуку та редагування літератури, а також додаткової інформації стосовно обговорюваних тем. На прикладі США можна прослідити позитивний приклад щодо того, що політичні діячі мають особисті акаунти у соціальних мережах, де мають змогу долучитись до спілкування з суспільством і в такому випадку гарно простежуються саме жива бесіда з людьми та формування громадської думки. Також саме е-дипломатія у період пандемії допомогла не погіршити політичне, економічне, соціальне становище на світовій арені. За рахунок швидкого розвитку технологій відбувається динамічне розповсюдження інформації, що є гнучкою і доступною для кожного. І таким чином не втрачається взаємозв'язок із учасниками політичного попорища. А також інформація є головною характеристикою сучасного глобального світу та основним інструментом суспільно-владних відносин [2].

Проте не можна не сказати про негативну сторону електронної дипломатії. Само собою зрозуміле те, що все ж таки живе спілкування, важко замінити на листування, особливо у політичній сфері. І таким чином пост чи твіт, або навіть звичайний коментар може призвести до непорозумінь і погіршити відносини між країнами. Як це відбулось на прикладі США і Пакистану. У лютому 2018 року, загострювався конфлікт між цими двома країнами, і початок цьому поставив саме твіт Трампа де він неоднозначно висловився за ситуацію із дронобивством, що у наслідку призвело до загострення і так вже тоді погіршених американсько-пакистанських відносин [3, ст. 87]. З викладеного випливає те, що політичним діячам можна рекомендувати краще слідувати за вираженням своїх думок та ідей щодо міжнародної політики які вони публікують у своїх

постах та на офіційних інформаційних сторінках держави. Кожне речення повинно бути інформаційним, згуртованим та без саркастичних впроваджень. Можливо грі слів теж має місце бути, але якщо це буде доречним у даному контексті.

Що ж стосується України, то 29 грудня 2016 року була затверджена Указом Президента України № 47/2017, Доктрина інформаційної безпеки України у якій було зауважено, що публічна дипломатія є принадою державної політики в інформаційному поприщу щодо формування позитивного міжнародного іміджу України. У цьому документі вперше зазначалось про розвиток публічної демократії, а також цифрової демократії як комунікант з боку держави, що у свої практиці спонукає до жвавої скоординованої інформаційної роботи закордонних дипломатичних установ України [4].

У наш час цифрова дипломатія стає невід'ємним елементом сучасних відносин, оскільки вони стануть все більш складними. І це призводить до потреби у своєчасному отриманні достовірній інформації про події у світі, для вдалого і коректного реагування держави у тій чи іншій ситуації, та її змоги підготувати вдалі аргументи і визначити перспективи свого положення чи положенні інших акторів на світовій арені. Цифрова дипломатія перетворилася на ефективний інструмент вітчизняної зовнішньої політики, а нові цифрові технології дають можливість оперативно передавати дані в будь-яку точку планети, забезпечуючи тим самим здійснення дипломатичної діяльності в реальному часі. [4] Впровадження даного виду дипломатії має значно більше переваг, ніж недоліків і для країни створює реальну змогу посилити свій вплив на міжнародній арені та реалізовувати свій національний інтерес у сучасному світі.

Список використаних джерел

1. Григоренко Є., Журавель А. Дипломатична служба в механізмі реалізації законодавства про національну безпеку України. Європейська дипломатія у ХХІ столітті : матеріали науково-практичного круглого столу (21 грудня 2018 року). Харків : ХНУ ім. В. Н. Каразіна, 2019. С. 23–24.
2. Рибченко А. С. Механізм впровадження цифрової дипломатії органами державної влади у сфері зовнішніх зносин України : дис. ... док. наук з держ. управління / Національна академія з державного управління при президентові України. Київ, 2020. 208 с.
3. Тихоненко І. В. Цифрова дипломатія як інструмент зовнішньої політики США у ХХІ столітті. *Політичні проблеми міжнародних систем та глобального розвитку*. 2018. С. 85–90. URL: https://www.researchgate.net/publication/332195903_Cifrova_diplomatia_ak_instrument_zovnisnoi_politiki_SSA_u_NHI_stolitti

4. Рибченко А. С. Механізм впровадження цифрової дипломатії органами державної влади у сфері зовнішніх зносин України : дис. ... док. наук з держ. Управління : 25.00.02 / Національна академія з державного управління при президентові України. Київ, 2020. 23 с.

Науковий керівник: асистент кафедри Владишевська В. В.

ГЛУГАН ВЛАДИСЛАВА СЕРГІЙВНА

Національний університет «Одеська юридична академія»

ПОНЯТТЯ ВІЙСЬКОВОЇ ДИПЛОМАТІЇ ТА ЇЇ ОСНОВНІ ФУНКЦІЇ

Оборонна дипломатія, також відома як військова дипломатія, – це ненасильницьке використання збройних сил, адаптуючи публічну дипломатію, за допомогою таких заходів, як обмін офіцерами, спільні програми навчання, культурні обміни, візити кораблів, для розвитку дипломатичних зв'язків країни і просування ідеї міжнародного порядку. Оборонна дипломатія за останні кілька десятиліть перетворилася на значний інструмент у глобальній політичній платформі державних діячів для створення кращих зв'язків між союзниками і виступати в якості «грізного» противника.

Дослідження цього питання викладено на основі досліджень таких визначних науковців як А. Мутанна, А.Н. Мунируццман та ін. На основі результатів дослідження вчених метою цієї роботи є представлення поняття військової (оборонної) дипломатії і її основні функції.

Аналізуючи швидко мінливі, конкурентні і сучасні загрози в поєднанні з бюджетними обмеженнями майже всіх країн, глобалізована атмосфера в якій ми живемо, означає, що створення коаліцій і більш широка міжнародна співпраця є невід'ємною частиною сучасної оборонної політики. Максимізація глобального масштабу і впливу сьогодні включає в себе нові альянси і співпрацю з урядами і світовою аудиторією. Сильна багатостороння оборонна політика, отже, є необхідною відповіддю. Багатосторонність в обороні повинна охоплювати всі аспекти політики, від створення програм оснащення, які відповідають сучасним технологіям і сучасним стратегіям ведення війни, до підтримки багатонаціональних інститутів, від нарощування потенціалу країн, що розвиваються до ще більш глибокого і міцного двостороннього партнерства. [1, с. 23]. Громадська дипломатія також може внести свій внесок у цей